

Rolnummer 5906
Arrest nr. 95/2015 van 25 juni 2015

A R R E S T

In zake : de vordering tot uitlegging van het arrest nr. 134/2012 van 30 oktober 2012, ingesteld door de vennootschap naar Duits recht « European Air Transport Leipzig GmbH ».

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en A. Alen, en de rechters E. De Groot, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul, F. Daoût en T. Giet, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de vordering en rechtspleging*

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 19 mei 2014 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 21 mei 2014 is een vordering tot uitlegging van het arrest van het Hof nr. 134/2012 van 30 oktober 2012 ingesteld door de vennootschap naar Duits recht « European Air Transport Leipzig GmbH », bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. P. Malherbe en Mr. T. Leidgens, advocaten bij de balie te Brussel.

Op 18 juni 2014 hebben de rechters-verslaggevers F. Daoût en T. Merckx-Van Goey, met toepassing van artikel 71, eerste lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, de voorzitter ervan in kennis gesteld dat zij ertoe zouden kunnen worden gebracht aan het Hof, zitting houdende in beperkte kamer, voor te stellen een arrest te wijzen waarbij wordt vastgesteld dat het Hof klaarblijkelijk niet bevoegd is.

De verzoekende partij heeft een memorie met verantwoording ingediend.

Bij beschikking van 16 juli 2014 heeft het Hof, beperkte kamer, beslist de zaak overeenkomstig de gewone rechtspleging voort te zetten.

De Brusselse Hoofdstedelijke Regering, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. F. Tulkens, advocaat bij de balie te Brussel, heeft een memorie ingediend, de verzoekende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de Brusselse Hoofdstedelijke Regering heeft ook een memorie van wederantwoord ingediend.

Bij beschikking van 22 april 2015 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers F. Daoût en T. Merckx-Van Goey te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 20 mei 2015 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 20 mei 2015 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

A.1.1. De vennootschap naar Duits recht « European Air Transport Leipzig GmbH » (EAT) heeft, op grond van artikel 118 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, een verzoekschrift ingediend tot uitlegging van het dictum van het arrest nr. 134/2012 van 30 oktober 2012. Bij dat arrest heeft het Hof artikel 33, 7°, b), van de ordonnantie van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest van 25 maart 1999 betreffende de opsporing, de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven inzake leefmilieu vernietigd « in zoverre het, tot 7 december 2011, niet toeliet rekening te houden met de verzachtende omstandigheden die het mogelijk maken een geldboete op te leggen waarvan het bedrag lager ligt dan het daarin

vastgestelde minimum van de geldboete ». Het Hof heeft de gevolgen van de vernietigde bepaling gehandhaafd ten aanzien van de geldboeten die definitief zijn uitgesproken tot 3 juni 2011.

A.1.2. De verzoekende partij vraagt voor recht te zeggen dat het dictum van het voormelde arrest in die zin moet worden uitgelegd dat artikel 33, 7°, b), van de ordonnantie daarin wordt vernietigd in de versie ervan vóór 7 december 2011. De wetgever zou de door het Hof vastgestelde ongrondwettigheid hebben verholpen door in de ordonnantie van 25 maart 1999 een artikel *40bis* in te voegen dat de administratie ertoe machtigt rekening te houden met de verzachtende omstandigheden die het mogelijk maken een geldboete op te leggen waarvan het bedrag lager ligt dan het wettelijke minimum van de geldboete. De verzoekende partij vraagt het Hof voor recht te zeggen dat de ordonnantie van 7 december 2011 die aldus ingevolge het arrest van het Hof is aangenomen, de reden die de uitgesproken vernietiging heeft verantwoord, ongedaan heeft gemaakt.

A.1.3. De verzoekende partij vraagt het Hof eveneens voor recht te zeggen dat de woorden « die het mogelijk maken een geldboete op te leggen waarvan het bedrag lager ligt dan het daarin vastgestelde minimum van de geldboete » in het dictum van het arrest betrekking hebben op het feit dat de administratie, in geval van verzachtende omstandigheden, de mogelijkheid moet hebben om de straf te individualiseren en om de geldboete tot onder het wettelijke minimum te verminderen. Het Hof zou eveneens voor recht moeten zeggen dat dezelfde bewoordingen niet inhouden dat de geldboete, in geval van verzachtende omstandigheden, noodzakelijkerwijs zou moeten worden verminderd tot een bedrag dat lager ligt dan het wettelijke minimum.

A.2.1. Na de voorgeschiedenis van de zaak in herinnering te hebben gebracht, voert de Brusselse Hoofdstedelijke Regering aan dat het verzoekschrift tot uitlegging in alle opzichten onontvankelijk moet worden verklaard.

In zoverre de verzoekende partij vraagt voor recht te zeggen dat het dictum van het arrest in die zin moet worden uitgelegd dat artikel 33, 7°, b), van de ordonnantie van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest daarin wordt vernietigd in de versie ervan vóór 7 december 2011, zou nooit zijn betwist dat zulks wel degelijk de draagwijdte van het dictum van het arrest was.

Wat betreft het feit dat de ordonnantie van 7 december 2011 de reden die die vernietiging verantwoordt, ongedaan zou hebben gemaakt, zou een dergelijke vordering een verzoekschrift tot uitlegging van het arrest te buiten gaan. Het Hof heeft zich immers in zijn arrest nr. 134/2012 niet uitgesproken over de ordonnantie van 7 december 2011. Naar aanleiding van een verzoekschrift tot uitlegging zou het Hof bovendien niet voor recht kunnen zeggen dat de administratie ertoe wordt gemachtigd rekening te houden met de verzachtende omstandigheden die het mogelijk maken een geldboete op te leggen waarvan het bedrag lager ligt dan het daarin vastgestelde minimum van de geldboete.

A.2.2. Met betrekking tot het tweede onderwerp van de vordering, dat het feit beoogt dat de administratie, in geval van verzachtende omstandigheden, de mogelijkheid zou moeten hebben om de straf te individualiseren en om de geldboete tot onder het wettelijke minimum te verminderen, stelt de Brusselse Hoofdstedelijke Regering dat die eerste subvordering zonder voorwerp is. Er is immers gevolg gegeven aan het arrest van het Hof aangezien de Brusselse ordonnantiegever, bij de ordonnantie van 24 november 2011, een artikel *40bis* in de ordonnantie van 25 maart 1999 heeft ingevoegd.

Met betrekking tot de tweede subvordering, die ertoe strekt voor recht te zeggen dat de geldboete, in geval van verzachtende omstandigheden, noodzakelijkerwijs zou moeten worden vastgesteld op een bedrag dat lager ligt dan het wettelijke minimum, zou het de bedoeling zijn het Hof ertoe te brengen de rechtspraak van de Raad van State over het geval waarin verzachtende omstandigheden eventueel kunnen worden toegekend bij het opleggen van een administratieve geldboete, af te keuren. Het onderwerp van de vordering zou dus niet erin bestaan het arrest van het Hof uit te leggen, maar de rechtspraak van de Raad van State in verband met de gevolgen die uit het arrest nr. 44/2011 moeten worden getrokken, teniet te doen. Zoals het Hof in het arrest nr. 5/2014 in herinnering heeft gebracht, is het echter niet bevoegd om na te gaan of een rechterlijke uitspraak het gezag van zijn arresten in acht neemt.

A.2.3. In ondergeschikte orde en ten gronde preciseert de Brusselse Hoofdstedelijke Regering dat de partijen, na het arrest nr. 44/2011, hebben gedebatteerd over het gevolg dat aan dat arrest moet worden gegeven en dat de Raad van State zich over die kwestie heeft uitgesproken. De verzoekende partij poogt dus met alle middelen de rechtspraak van de Raad van State te doen wijzigen. Zij zou echter moeten aanvaarden dat zij, aangezien zij alle rechtsmiddelen heeft uitgeput, zich dient neer te leggen bij het gezag van gewijsde van de door de Raad van State gewezen arresten.

A.3.1. In haar memorie van antwoord geeft de verzoekende partij aan dat noch artikel 118 van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof, noch de artikelen waarnaar het verwijst, het begrip « uitlegging » definiëren, zodat naar artikel 793 van het Gerechtelijk Wetboek moet worden verwezen. In haar vordering tot uitlegging vraagt de verzoekende partij het Hof evenwel te bepalen of de in het dictum van het arrest nr. 134/2012 vermelde woorden « in zoverre het, tot 7 december 2011, niet toeliet rekening te houden met de verzachtende omstandigheden die het mogelijk maken een geldboete op te leggen waarvan het bedrag lager ligt dan het daarin vastgestelde minimum van de geldboete » gewoon de reden van de vernietiging *erga omnes* van artikel 33, 7°, b), van de ordonnantie van 25 maart 1999 zijn of een mate, met andere woorden een beperking van de vernietiging van het voormelde artikel 33, 7°, b), uitmaken. Er moet dus worden aangegeven of het Hof heeft willen vernietigen « omdat » of « in de mate waarin ». Indien de eerste optie, met andere woorden « omdat », in aanmerking zou moeten worden genomen, zou het gaan om een vernietiging *erga omnes* van een bepaling wegens een lacune, een verzuim van de wetgever dat intussen is weggewerkt. Zolang de lacune niet is weggewerkt, zou de bepaling evenwel ongrondwettig zijn en zou de vernietiging ervan integraal zijn.

De verzoekende partij preciseert dat het Hof, indien het niet de bedoeling had gehad de lacuneuze bepaling integraal te vernietigen, niet zou hebben voorzien in de handhaving van de gevolgen ten aanzien van de geldboeten die definitief zijn uitgesproken tot 3 juni 2011. Zij besluit dat de lacuneuze bepaling, voor de periode vóór de inwerkingtreding van de bepaling die de door het Hof aangeklaagde lacune weggewerkt, werd geacht niet te bestaan onder het enige voorbehoud van de gedeeltelijke handhaving van de gevolgen ervan ten aanzien van de geldboeten die definitief zijn uitgesproken.

A.3.2. Met betrekking tot de ontvankelijkheid van de tweede vordering tot uitlegging voert de verzoekende partij aan dat die tweede vordering geen betrekking heeft op de wijze waarop de administratie het nieuwe artikel 40*bis* van de ordonnantie van 25 maart 1999 zal moeten toepassen, maar wel op de reden van de ongrondwettigheid en dus van de vernietiging van artikel 33, 7°, b), van de ordonnantie van 25 maart 1999 in de versie ervan vóór de inwerkingtreding van dat voormelde artikel 40*bis*. Aangezien de beslissingen van het Hof passen in het kader van het wetgevingsproces, zou de uitlegging ervan van nature gelden voor het latere bestuurlijke optreden en de jurisdictionele toetsing ervan. Er zou dus geen enkele inmenging zijn. De vraag zou dan ook rijzen of de lacune, het verzuim van de wetgever dat ongrondwettig is verklaard, bestaat in het verbod om de straf te moduleren door rekening te houden met verzachtende omstandigheden die buiten het misdrijf zijn gelegen of gewoon, ondanks de mogelijkheid om de straf te moduleren, in het verbod om onder het wettelijke minimum van de straf te gaan.

A.3.3. De verzoekende partij herformuleert haar vordering tot uitlegging dan ook als volgt :

« Voor het Hof zou het erom gaan voor recht te zeggen dat de woorden ‘ die het mogelijk maken een geldboete op te leggen waarvan het bedrag lager ligt dan het daarin vastgestelde minimum van de geldboete ’ in het dictum van het arrest nr. 134/2012 van 30 oktober 2012 moeten worden gelezen als ‘ die het hem mogelijk maken de straf te individualiseren en rekening te houden met verzachtende omstandigheden, los van de vraag of die inaanmerkingneming hem al dan niet ertoe brengt een geldboete op te leggen die lager ligt dan het daarin vastgestelde minimum van de geldboete ’ ».

Het feit dat het antwoord op die vordering tot uitlegging de Raad van State ertoe zou kunnen brengen de wijze waarop hij het dictum van het arrest van het Hof tot dusver heeft geïnterpreteerd, opnieuw in overweging te nemen, zou geen beletsel voor de ontvankelijkheid van de vordering tot uitlegging kunnen zijn.

A.3.4. Wat de gegrondheid van het verzoekschrift betreft, voert de verzoekende partij, met betrekking tot de eerste vordering tot uitlegging, aan dat het voor het Hof erom gaat te bepalen of de vernietiging van de in het arrest nr. 134/2012 in het geding zijnde ordonnantie geheel is en niet beperkt, zoals het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest aanvoert. Met betrekking tot de tweede subvordering brengt zij de redenen in herinnering waarom zij van mening is dat die gegrond is.

Wat de gegrondheid van de tweede vordering tot uitlegging betreft, is het niet de bedoeling aan het Hof te vragen om zich als rechter in hoger beroep tegen een beslissing van de Raad van State te positioneren, maar wel om het dictum van zijn arrest uit te leggen, aangezien het duidelijk het voorwerp van diverse interpretaties uitmaakt, ook vanwege de Raad van State zelf.

Ten gronde vraagt de verzoekende partij voor recht te zeggen dat de woorden « die het mogelijk maken een geldboete op te leggen waarvan het bedrag lager ligt dan het daarin vastgestelde minimum van de geldboete » in het dictum van het arrest betrekking hebben op het feit dat de geldboete, in geval van verzachtende omstandigheden, kan worden verminderd tot onder het wettelijke minimum en niet noodzakelijkerwijs tot onder dat minimum moet worden verminderd.

A.4.1. In haar memorie van wederantwoord voert de Brusselse Hoofdstedelijke Regering aan dat op geen enkele wijze kan worden aangenomen dat het dictum van het arrest nr. 134/2012 een onduidelijke of dubbelzinnige beslissing is die een uitlegging vereist.

Met betrekking tot de eerste vordering blijft de Brusselse Hoofdstedelijke Regering erbij dat de eerste subvordering onontvankelijk is omdat zij zonder voorwerp is en dat het onbelangrijk zou zijn een onderscheid te maken naargelang de vernietiging wordt gemotiveerd « omdat » of « in de mate waarin ».

A.4.2. Met betrekking tot de tweede vordering tot uitlegging zou het gaan om een kwestie betreffende de bevoegdheid van de administratie om een geldboete uit te spreken die tussen de bij de ordonnantie vastgestelde minimum- en maximumgrens is gelegen en de mogelijkheid die de administratie zou hebben om al dan niet onder dat wettelijke minimum te gaan wanneer het bestaan van verzachtende omstandigheden wordt vastgesteld. Het staat aan een andere rechter dan de grondwettelijke rechter om in volle onafhankelijkheid maar rekening houdend met de motieven van de door het Hof gewezen arresten de gevolgen te trekken volgens de situaties die hem worden voorgelegd. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij aanvoert, zouden de door de Raad van State gewezen arresten evenwel eensluidend zijn voor zowel de Franstalige als de Nederlandstalige kamers. De Raad van State zou immers hebben geoordeeld dat verzachtende omstandigheden enkel konden worden aangevoerd indien de uitgesproken geldboete gelijk moest zijn aan het wettelijke minimum en niet aan een bedrag dat vaak veel hoger ligt. Algemener voert de Brusselse Hoofdstedelijke Regering aan dat de argumentatie van de verzoekende partij in verband met de impact van het subjectivisme in de straf zou voortvloeien uit een verwarring tussen de strafzaken en de administratieve sancties.

A.4.3. Ten gronde, met betrekking tot de eerste vordering tot uitlegging, zouden argumenten van niet-ontvankelijkheid de niet-gegrondheid ervan bevestigen. Met betrekking tot de tweede vordering zou het evident zijn dat het voor de verzoekende partij erom gaat, indien zij via haar onrechtmatig verzoekschrift tot uitlegging genoegdoening zou krijgen, bij de Raad van State een beroep tot intrekking in te stellen opdat hij zijn rechtspraak herziet. De rechtszekerheid zou zich evenwel ertegen verzetten dat een geschil tot in het oneindige wordt voortgezet. De Brusselse Hoofdstedelijke Regering voegt ten gronde eraan toe dat in tegenstelling tot wat EAT aangeeft, de verzachtende omstandigheden, in strafzaken, het net mogelijk maken tot onder het wettelijke minimum te gaan. De Brusselse ordonnantiegever heeft daarin trouwens voorzien bij zijn ordonnantie van 24 november 2011. Daaruit zou voortvloeien dat de Raad van State terecht heeft geoordeeld dat het vaste rechtspraak is dat de verzachtende omstandigheden enkel kunnen worden toegepast bij een toepassing van het wettelijke minimum van de straf.

- B -

Ten aanzien van het onderwerp van het verzoekschrift

B.1. De vennootschap naar Duits recht « European Air Transport Leipzig GmbH » (EAT) heeft, op grond van artikel 118 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, een verzoekschrift ingediend tot uitlegging van het dictum van het arrest nr. 134/2012 van 30 oktober 2012.

B.2. Bij dat arrest heeft het Hof uitspraak gedaan over het beroep tot vernietiging van de artikelen 33, 7°, b), 35, 37, 38, 39bis en 41 van de ordonnantie van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest van 25 maart 1999 betreffende de opsporing, de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven inzake leefmilieu (hierna : de ordonnantie van 25 maart 1999), ingesteld door de om uitlegging verzoekende partij en de vzw « Belgian Air Transport Association » (BATA).

In het dictum ervan heeft het Hof artikel 33, 7°, b), van de ordonnantie van 25 maart 1999 vernietigd, « in zoverre het, tot 7 december 2011, niet toeliet rekening te houden met de verzachtende omstandigheden die het mogelijk maken een geldboete op te leggen waarvan het bedrag lager ligt dan het daarin vastgestelde minimum van de geldboete » en heeft het de gevolgen van de vernietigde bepaling gehandhaafd « ten aanzien van de geldboeten die definitief zijn uitgesproken tot 3 juni 2011 ».

B.3.1. Met haar verzoekschrift tot uitlegging vraagt EAT het Hof allereerst voor recht te zeggen dat dat dictum in die zin moet worden uitgelegd dat het voormelde artikel 33, 7°, b), daarin wordt vernietigd in de versie ervan vóór 7 december 2011, datum waarop de ordonnantie van 24 november 2011 tot wijziging van de ordonnantie van 25 maart 1999 in werking is getreden. Zij verzoekt het Hof eveneens voor recht te zeggen dat de ordonnantie van 24 november 2011 de reden die die vernietiging verantwoordt, ongedaan heeft gemaakt door de administratie ertoe te machtigen rekening te houden met de verzachtende omstandigheden die het mogelijk maken een geldboete op te leggen waarvan het bedrag lager ligt dan het daarin vastgestelde minimum van de geldboete.

B.3.2. In een tweede deel van haar verzoekschrift tot uitlegging vraagt EAT het Hof eveneens voor recht te zeggen dat de woorden « die het mogelijk maken een geldboete op te leggen waarvan het bedrag lager ligt dan het daarin vastgestelde minimum van de geldboete » in het dictum van het arrest nr. 134/2012 van 30 oktober 2012 betrekking hebben op het feit dat de administratie, in geval van verzachtende omstandigheden, de mogelijkheid moet hebben om de straf te individualiseren en om de geldboete tot onder het wettelijke minimum te verminderen. EAT vraagt eveneens voor recht te zeggen dat dezelfde bewoordingen niet inhouden dat de geldboete, in geval van verzachtende omstandigheden, noodzakelijkerwijs zou moeten worden vastgesteld op een bedrag dat lager ligt dan het wettelijke minimum.

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van het verzoekschrift

B.4.1. De Brusselse Hoofdstedelijke Regering voert aan dat de eerste vordering tot uitlegging zonder voorwerp is aangezien het dictum van het arrest nr. 134/2012 geen aanleiding zou geven tot enige uitlegging. Zij zou bovendien het kader van een verzoekschrift tot uitlegging te buiten gaan door betrekking te hebben op de ordonnantie van 24 november 2011, die een norm is waarover het Hof zich nooit heeft moeten uitspreken.

B.4.2. Wat de tweede vordering betreft, voert de Brusselse Hoofdstedelijke Regering aan dat die in werkelijkheid ertoe strekt de rechtspraak van de Raad van State af te keuren door te proberen een arrest te verkrijgen dat de conclusies zou tenietdoen die hij heeft afgeleid uit het arrest van het Hof waarvan de uitlegging wordt gevorderd.

B.5. Artikel 118 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof bepaalt :

« Op vordering van de partijen bij het beroep tot vernietiging of van het rechtscollege dat de prejudiciële vraag heeft gesteld, geeft het Hof een uitlegging van het arrest. De vordering tot uitlegging wordt ingesteld overeenkomstig artikel 5 of artikel 27, naar gelang van het geval. Zij wordt medegedeeld aan alle partijen in het geding.

Voor het overige is de voor het verzoekschrift tot vernietiging of voor de prejudiciële vraag voorgeschreven rechtspleging toepasselijk.

De minuut van het uitleggend arrest wordt aan de minuut van het uitgelegde arrest gehecht. Van het uitleggend arrest wordt melding gemaakt op de kant van het uitgelegde arrest ».

B.6.1. Bij zijn arrest nr. 44/2011 van 30 maart 2011, gewezen op prejudiciële vragen van de Raad van State, heeft het Hof voor recht gezegd dat artikel 33, 7°, b), van de ordonnantie van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest van 25 maart 1999 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schond, in zoverre het niet toeliet rekening te houden met verzachtende omstandigheden die het mogelijk maken een geldboete op te leggen die lager is dan het daarin vastgelegde minimumbedrag van de geldboete.

Het arrest van het Hof steunde met name op de volgende motieven :

« B.32.1. De ordonnantiegever vermocht op rechtmatige wijze van mening te zijn dat, teneinde de werkoverlast van de parketten en de strafrechtbanken te verlichten, alsook de doeltreffendheid te verzekeren van de vervolgingen met betrekking tot de vastgestelde milieumisdrijven, een regeling van administratieve sancties diende te worden ingesteld.

B.32.2. Het is evenwel niet redelijkerwijs verantwoord om de persoon aan wie een dergelijke sanctie wordt opgelegd, de maatregel te ontzeggen die het bestuur in staat zou stellen rekening te houden met de verzachtende omstandigheden, waardoor het bedrag van de geldboete kan worden verminderd tot onder het bij de ordonnantie vastgestelde minimumbedrag, terwijl die persoon de toepassing van artikel 85 van het Strafwetboek zou kunnen genieten indien hij voor hetzelfde misdrijf voor de correctionele rechtbank zou verschijnen ».

B.6.2. In het kader van een beroep tot vernietiging van artikel 33, 7°, b), van de voormelde ordonnantie, ingesteld met toepassing van artikel 4, tweede lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, heeft het Hof, bij zijn arrest nr. 134/2012 van 30 oktober 2012, het voormelde artikel 33, 7°, b), vernietigd, « in zoverre het, tot 7 december 2011, niet toeliet rekening te houden met de verzachtende omstandigheden die het mogelijk maken een geldboete op te leggen waarvan het bedrag lager ligt dan het daarin vastgestelde minimum van de geldboete ». Bij dat arrest heeft het Hof evenwel de gevolgen van de vernietigde bepaling gehandhaafd ten aanzien van de geldboeten die definitief zijn uitgesproken tot 3 juni 2011.

Het Hof heeft in B.8 van het arrest nr. 134/2012 vastgesteld dat artikel 2 van de ordonnantie van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest van 24 november 2011 een nieuw artikel 40*bis* in de ordonnantie van 25 maart 1999 had ingevoegd teneinde het de in artikel 35, tweede lid, van de ordonnantie bedoelde ambtenaren, die een administratieve geldboete opleggen, mogelijk te maken de straf tot onder het wettelijke minimum te verminderen in geval van verzachtende omstandigheden.

Het Hof heeft eveneens vastgesteld dat die bepaling op 7 december 2011 zonder terugwerkende kracht in werking trad en heeft geoordeeld dat artikel 33, 7°, b), van de ordonnantie van 25 maart 1999 moest worden vernietigd in zoverre het, tot die datum, niet toeliet rekening te houden met de verzachtende omstandigheden die het mogelijk maken een geldboete op te leggen waarvan het bedrag lager ligt dan het daarin vastgestelde minimum van de geldboete.

Teneinde rekening te houden met de administratieve moeilijkheden en met het administratieve contentieux die uit het vernietigingsarrest konden voortvloeien, heeft het Hof de gevolgen van het vernietigde artikel 33, 7°, b), gehandhaafd ten aanzien van de geldboeten die definitief zijn uitgesproken tot 3 juni 2011, datum waarop het arrest nr. 44/2011 in het *Belgisch Staatsblad* is bekendgemaakt.

B.6.3. Het Hof, waarbij door de Brusselse Hoofdstedelijke Regering een vordering tot uitlegging van de handhaving van de gevolgen van de aldus bij het arrest nr. 134/2012 vernietigde bepaling is ingesteld, heeft, bij zijn arrest nr. 5/2014 van 16 januari 2014, aangegeven wat onder de woorden « geldboeten die definitief zijn uitgesproken tot 3 juni 2011 » moest worden verstaan. Het Hof heeft aldus voor recht gezegd dat die woorden « de uitgesproken geldboeten die op 3 juni 2011 niet meer vatbaar zijn om nog het voorwerp uit te maken van een beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State alsook de uitgesproken geldboeten die het voorwerp hebben uitgemaakt van een beroep tot nietigverklaring dat uiterlijk op 3 juni 2011 door de Raad van State is verworpen » beoogden.

B.7.1. Met betrekking tot het in B.3.1 beschreven eerste deel van de vordering blijkt zowel uit het verzoekschrift zelf als uit de memorie met verantwoording en uit de memorie van antwoord die door de verzoekende partij zijn ingediend, dat het werkelijke doel van haar vordering geen betrekking heeft op een uitlegging van het dictum van het door het Hof gewezen arrest. De ingestelde vordering strekt immers ertoe het Hof te verzoeken te herformuleren wat het in B.8 en in het dictum van het arrest nr. 134/2012 heeft vermeld door een gehele vernietiging van artikel 33, 7°, b), van de ordonnantie van 25 maart 1999 uit te spreken, zodat dat niet langer de wettelijke basis kan vormen van geldboeten die eventueel zouden worden opgelegd, door geen rekening te houden met de mate waarin de bestreden bepaling is vernietigd.

Die vordering is vreemd aan de uitlegging van het arrest nr. 134/2012 en is bijgevolg onontvankelijk.

B.7.2. De vordering die ertoe strekt dat het Hof voor recht zou zeggen dat de ordonnantie van 24 november 2011 de reden die de door het Hof bij zijn arrest nr. 134/2012 uitgesproken vernietiging verantwoordt, ongedaan heeft gemaakt, betreft een norm die vreemd is aan die waarop dat arrest betrekking heeft. Die vordering is eveneens onontvankelijk.

B.7.3. Het in B.3.2 beschreven tweede deel van de vordering tot uitlegging heeft geen betrekking op de uitlegging van het dictum van het arrest nr. 134/2012 maar op de bevoegdheid van de administratie om een geldboete op te leggen die is gesitueerd tussen de minimumdrempel en de maximumdrempel vastgesteld door de ordonnantie, en op de mogelijkheid die de administratie die een dergelijke geldboete dient op te leggen, zou hebben om al dan niet onder het wettelijke minimum te gaan, wanneer het bestaan van verzachtende omstandigheden is vastgesteld.

B.7.4. Een dergelijke vordering heeft betrekking op de toepassing van de wet door de administratie, onder het eventuele toezicht van een rechtscollege. Zij behoort niet tot de bevoegdheid van het Hof en zij is bijgevolg onontvankelijk.

B.8. Rekening houdend met het feit dat zij vreemd is aan de uitlegging van het dictum van het arrest nr. 134/2012 en dat zij niet tot de bevoegdheid van het Hof behoort, is de vordering onontvankelijk.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt de vordering.

Aldus gewezen in het Frans, het Nederlands en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 25 juni 2015.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschaut

J. Spreutels